

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نشریه زیار – س. از کابل
۱۱ اپریل ۲۰۱۹

فقر و بیکاری، "نقیب الله" را وادار به خودکشی کرد

نیمه های شب دوشنبه ۱۹ حمل ۱۳۹۸ جوانی به نام نقیب الله از ساکنان روستای فقیر آباد «وُرتَه بَز» شهر تالقان ولایت تخار با یک دنیا امید و آرزو به آینده، از فرط فقر، تنگدستی و بیکاری با استفاده از دستمال گردن خودش را حلق آویز کرد و به زندگی پر از مشقت خود پایان داد.

بازگو کردن خودکشی نقیب الله در واقع نمونه ای از وضعیت آسفبار حاکم در افغانستان می باشد، کشوری که با وجود سرازیر شدن صد ها میلیارد دالر در جریان هجده سال گذشته، کماکان یکی از فقیر ترین کشور های جهان به شمار می رود. احصائیه ها نشان می دهند که بیشتر از ۵۴ درصد توده های بیچاره و فقیر ما که چیزی در حدود ۱۷ میلیون انسان می گردد زیر خط فقر مطلق زندگی می کنند و روزانه توانایی خوردن بیشتر از یک وعده غذا را ندارند. این در حالیست که به گفته وزارت کار سالانه ۴۰۰ هزار نیروی تازه نفس، وارد بازار کار افغانستان گردیده که فقط جذب درصد ناچیز آن در ادارات دولتی و غیر دولتی امکان پذیر می باشد.

احصائیه ها نشان می دهند که افغانستان یکی از جوان ترین کشور های جهان به شمار می رود و از مجموع جمعیت ۳۰ میلیونی آن بیش از ۸ میلیون تن مطابق معیار های جهانی به عنوان نیروی قانونی کار به شمار می روند و به این تعداد نیرو همه ساله چیزی در حدود ۴۰۰ هزار نیروی جدید کار اضافه می گردد.

افزایش روز افزون نیروی کار و نبود کار کافی و مناسب در کشور باعث گردیده تا از یک طرف مهاجرت های اقتصادی افزایش یافته و جوانان با استفاده از هر وسیله و هر راه ممکن برای پیدا نمودن قوت لایموت خودشان را به آب و آتش بزنند و راهی کشور های دور و نزدیک گردند که در این راه ها هزاران تن آنها طعمه ماهی ها گردیده و یا در مسیر راه ها جان های شان را از دست می دهند. از جانب دیگر طیف وسیع تری از این جوانان با پیوستن به جنایتکاران طالب و یا نیرو های امنیتی دولت کابل تصمیم گرفته اند تا از لوله تفنگ نان بخورند، به همین دلیل است که در جریان نزدیک به دو دهه اخیر هیچ گاه دو طرف جنگ با کمبود گلائیاتور های جنگی مواجه نگردیده و با وجود کشته و زخمی شدن روزانه بیشتر از ۲۰۰ تن از طرفین کماکان از شدت جنگ کاسته نشده است.

فقر، بیکاری، وضعیت بد اقتصادی و افزایش روزافزون قتل و کشتار افغان ها در سرتاسر کشور که اساس آن مداخلات پیدا و پنهان امپریالیزم امریکا، ناتو، رژیم های سفاک و خونریز همسایه، جنایتکاران طالبی، داعشی و ۲۰ گروه تروریستی دیگر، حاکمان مفلوک دولت پوسیده و فرسوده غنی – عبدالله، جنایتکاران و مزدوران تنظیمی، جهادی

و غیر جهادی و بالاخره سایر سرسپرده ها و جواسیس می باشند، باعث گردیده تا از یک سو جرم های جنایی، دزدی ها، اختطاف ها و قتل های سازمان یافته در سطح کلان شهر ها افزایش چشمگیر یافته و از جانب دیگر توده های بیچاره و ستمدیده ما با بدترین حالت زندگی افسبار شان را سپری نمایند، تا جایی که ناگزیر یا فرزندان شان را در بدل پول ناچیز به فروش برسانند، یا دست به گدائی درازکنند و یا این که به زندگی پر از درد و رنج شان خاتمه بدهند که مطمئناً راه های معقولانه و خردمندانه به شمار نمی روند. یگانه راه بیرون رفت از وضعیت ناهنجار کنونی اتحاد و تشکل پذیری توده ها و جرأت تصمیم گیری در حق سرنوشت شان توسط خود توده ها می باشد.